

ZÁVĚR

František Táborský vyšel jako básník i jako překladatel a propagátor ruské literatury u nás z tzv. druhé vlny obrození. Jejím výrazným projevem bylo hnutí *Mladé Moravy*, k němuž patřil. Zájem Táborského o Slovanstvo se nejmarkantněji projevil v oblasti ruské literatury a výtvarného umění. Podpořen byl dvojí cestou do Ruska i jeho účastí v novoslovanství. Vědomou slovanskou orientaci můžeme sledovat i v básnickém díle Táborského.

Historicko-typologické zařazení Táborského je dosti komplikované. Za studií prošel školou *filologickou*, v pracích monografických uplatňoval často metodou *biografickou*. Nejblíží byl *pozitivismu*, s jehož čelnými představiteli, jako byl Jiří Polívka, Jaroslav Vlček nebo Jan Jakubec, úzce spolupracoval. Pro badatelský profil Táborského je příznačný zájem o studium materiálů, jež shromažďoval s heuristickou akribií a vytrvale popularizoval. Většina jeho prací proto postrádá charakter ryze tvůrčí. Strízlivostí svých estetických soudů i zájmem o politicky motivovanou básnickou tvorbu a svým mnohdy sociologickým pojetím literatury inklinoval k *realistům* *M a s a r y k o v a* typu. Citem pro estetické kvality umělecké literatury, jenž mu umožnil bezpečně rozeznat skutečné hodnoty (což znamenitě uplatnil při výběru svých překladů), přiblížil se však Táborský současně k *mladší generaci české literární kritiky a historie*, odchované na *H e n n e q u i n o v ě estopsychologii*, jako byl F. X. Šalda a Arne Novák. Ti patřili k jeho blízkým přátelům, s nimiž po řadu let spolupracoval. Táborský je tedy osobností stojící na hranici dvou epoch, z čehož do značné míry vyplývá jeho eklekticismus.

Překlady Táborského, jež bylo nutno sledovat jak z hlediska vztahů genetických, tak i typologických, plnily ve své době funkci interních kontaktů, neboť představovaly dobře volenou část ruské básnické tvorby a tím zprostředkovávaly její pronikání do českého básnického povědomí. Při studiu publicistiky Táborského bylo nutno uplatňovat především hledisko externích genetických vztahů, dávající možnost určit místo Táborského v dějinách česko-ruských literárních vztahů. Méně pozornosti bylo věnováno aplikaci interních genetických vztahů, tj. bezprostřednímu působení ruské literatury na český literární vývoj. Tato problematika byla zkoumána vzhledem k zaměření práce pouze na vlastním básnickém díle Táborského. Ve své

překladatelské praxi Táborský sledoval hledisko informační, neboť se opíral o literaturu dávající, nikoli přijímající. Je to patrné jak z jeho snahy rozšiřovat naše znalosti o ruské literatuře, tak z jeho překladatelského stylu. Táborský vždy usiloval o to, aby českému čtenáři přiblížil ruskou literaturu včetně etnických i jazykových zvláštností zobrazovaného prostředí. I v tomto směru je jeho dílo historicky determinováno. V dalším vývoji českého překladatelství převládalo totiž hledisko inovační, vycházející naopak z literatury přijímající, tedy z potřeb samotné české literatury a českého básnického jazyka.